

POŘÁD SE CÍTÍM JAKO HRÁČ!

TEXT: ZDENĚK HANÍK

Libor Zábranský obsadil v anketě Trenéra roku Českého olympijského výboru 3. místo, přestože je vlastně trenérem z nutnosti. Duše brněnského hokeje a hlavní boss přistoupil na střídačku svého týmu v situaci, když se v Kometě v personální otázce hlavního kouče nevědělo kudy kam. Celá jeho cesta začala, když musel ve třiceti letech přestat s profesionálním hokejem ze zdravotních důvodů. Kdyby se tak bývalo nestalo, český hokej by měl o jednoho výborného hráče navíc, ale Kometa by možná dnes nebyla tam, kde je.

NEJSILNĚJŠÍ DOJETÍ. BRNĚNSKÝ
LIGOVÝ TRIUMF PO 51 LETECH
POHNUL I S EMOCEMI OBVYKLE
VYROVNANÉHO ŠÉFA LIBORA
ZÁBRANSKÉHO.

FOTO: SPORT BARBORA REICHOVA

LIBOR ZÁBRANSKÝ

Věk: 44 let (25. listopadu 1973 v Brně)

→ **Pozice:** někdejší obránce, nyní šéf, kouč a majitel Komety Brno

→ **Hráčská kariéra:** Kometa (1991-94), České Budějovice (1994-95), St. Louis (1996-99), Worcester (AHL, 1997-99), Vsetín (1999-00), Sparta (2000-02), Pardubice (2002-04)

→ **Celková bilance v NHL:** 40 zápasů, 7 bodů (1+6)

→ **Bilance v reprezentaci:** 35 zápasů/1 gól

→ **Největší úspěchy:** 2x mistr extraligy (1999 se Vsetínem, 2002 se Spartou)

→ **Působení v Kometě:** od sezony 2005/06 majitel, trénoval mládežnické výběry, na střídačku A-týmu stoupl v únoru 2016, kdy nahradil Aloise Hadamczika, na konci sezony 2016/17 se stal mistrem extraligy

Co se to vlastně stalo s brněnským hokejem, že se z něj v moravském metropoli stal celospolečenský mejdan?

„My máme tu čest, že můžeme navázat na obrovskou tradici, kterou legendy našeho klubu ziskem jedenácti titulů dokázaly získat. Bohužel si Kometa prošla také dost špatným obdobím, my tomu v Brně říkáme doba hokejového temna, která trvala skoro dvacet let. A upřímně doufám, že už se to v historii klubu nebude nikdy opakovat. Hodně se věnujeme marketingu a není to zaměřeno pouze na to, abychom zviditelňovali značku a logo Komety, ale také chceme působit celospolečenským příkladem, pomáhat potřebným. I proto jsme před několika lety založili Nadační fond Kometa, který už v dnešní době pomáhá téměř sto rodinám, které mají děti s poruchou autistického spektra.“

Jako majitel, který potřebuje nějaký balík peněz, musíte být také politik. Jak vám to jde?

„Vy to víte stejně jako já, že bez podpory, a to na všech úrovních u nás, sport prostě dělat nejde. Ale velmi stručně k vaší otázce. Ještě se mi nestalo, za celých třináct let, co jsem v této pozici, abych se

s někým nedomluvil. Včera jsem na stejném místě seděl hodinu s panem primátorem Vokřálem...“

Ten, myslím, fandí sportu, ne?

„Ano, vnímám to tak a je hodně aktivní směrem k výstavbě nových sportovišť za Lužánkami. Já tvrdím, že bez té podpory špičkové kluby u nás v České republice, ani svazy nemohou fungovat. Zaplatpánbůh teď vnímám, že spousta politiků naslouchá, a myslím si, že plno vlivných lidí si uvědomuje, jak se tady zanedbává sportovní infrastruktura. A to nemluvím jenom o kluzištích, o tělocvičnách. Třeba fotbal má v tomhle strašnou výhodu, že v podstatě v každé vesnici fotbalové hřiště je. Ale hokej? Když nezamrznou přehrady a jezera, strašná spousta lidí nebo dětí si brusle v životě neobuje. Pálava tady tuším čtyři roky nebyla zamrzlá pořádně, aby se na ní dalo bruslit. Je tady obrovský nedostatek ledových ploch. A to není jenom o hokeji, ale o krasobruslení, o veřejnosti, o vztahu k bruslení. Ale zdá se mi, že je opravdu snaha ty věci zlepšit a do sportu více investovat. Myslím si, že je to daleko důležitější prevence, než řešit potom někde drogově závislé náctileté nebo mládež, která chodí do hospod.“

Ale vraťme se k brněnskému hokejovému zázraku. Jak to všechno začalo?

„V hokeji jsem chtěl za každou cenu zůstat. Mým snem bylo vždycky vrátit se do Komety jako hokejista a pomoci jí k postupu do extraligy. A když se mi tento sen nesplnil, postavil jsem se k tomu v podstatě po svém a začal jsem. Abych byl schopen vůbec něco změnit, bylo potřeba změnit akcionářskou strukturu a poté i představenstvo s dozorčí radou. Po tři čtvrtě roku právnických tahanic jsem se vlastně stal majoritním akcionářem. A 2. května 2005 se změnilo představenstvo a začal jsem úplně od nuly. Vstoupíte do klubu, který je v podstatě na konkurz, kde na výplatách chybělo x milionů korun, na nájemném, na všem. Začal jsem tím, že jsem Kometu financoval sám. Asi i tím jsem přesvědčil okolí, politiky, partnery, že Kometa není černá díra. Trvalo to tři roky, ale podařilo se to. Dnes patří Kometa k lepšímu průměru, co se výše rozpočtu v rámci extraligy týče.“

Čím se teď víc cítíte? Manažerem, nebo trenérem?

„Já to takhle nevnímám. Tedy to, že bych měl tyto posty rozlišovat. Vždycky jsem byl tam, kde jsem cítil, že mě Kometa potřebuje. Od samého prvpočátku mého vstupu do klubu jsem působil na všech úrovních mládežnických kategorií. V první lize jsem byl u A-týmu asistentem Rostislava Čady. Za celou dobu mého působení v klubu jsem byl pořád na ledě.“

Když jsme u toho, máte čas být na každém tréninku přítomen?

„Pokud nemám vyloženě důležité jednání, tak jsem přítomen buď na tribuně, nebo přímo na ledě. Ale já daleko větší důraz kladu na samotnou přípravu a koncept tréninků. Navíc máme každodenní ranní porady trenérského týmu, který...“

Cože? Každodenní?

„Ano, každý den od půl osmé.“

To se účastní všichni trenéři klubu?

„Ne, jenom A-tým. Sportovní centrum mládeže (SCM), juniorka, starší dorost, mladší dorost a pak jsou od osmé třídy dolů, a ty působí samostatně. Porady si vedou šéfové jednotlivých kategorií nebo esceemka. Samostatnou jednotkou je příprava až čtvrtá třída. Je toho dost na řešení...“

Působil jste v NHL. Máte odtud nějaké zkušenosti, které se týkají vedení týmu?

„Měl jsem tu čest nakouknout do NHL, hrát pár zápasů, vedl mě legendární Mike Keenan, dokonce i Joel Quenneville, který Keenana střídal a s Chicagem dělá obrovské úspěchy. Tehdy byl Mike Keenan manažer a zároveň head coach a v podstatě měl stejný trenérský štáb, jako je dneska vidět všude. Ať to byl video kouč, kondiční trenér, dva trenéři, asistenti nebo trenér obránců. Takže vím, jak to na nás působilo, když si stoupl na tribunu, protože svrchu, z tribuny, když se díváte na trénink, vidíte ho jinak, než když jste na ledě. Vidíte spoustu věcí z odstupu. Pokud má nějaký mladý hráč tendenci si ulevit, je to daleko víc vidět. A díky tomu, že si všechny tréninky nechávám natáčet, těžko může argumentovat, když mu danou situací ukážu na videu. Kdybych řídil trénink na ledě, pískal, soustředil se na dané činnosti a průběh přípravy, nestačil bych vnímat detaily a vlastně ani celek.“

Vím, že mi asi odpovíte, že to je něco mezi, přesto se vás pokusím vyprovokovat. Je trenér víc o odbornosti, nebo o člověčině?

„Ne nadarmo jsou trainers a head coach, který je za celý tým zodpovědný. U trenérů, ať je to kondiční, video coach, asistent, je odbornost strašně důležitá. Dřív byla v Kometě kolektivní letní příprava, kdy 105kiloví hráči měli na ovále běhat stejně čtyřstovky jak 75kiloví junioři. Já jsem to úplně zrušil. Máme kondičního trenéra, který má individuální přístup ke všem hráčům.“

Čili head coach je spíš o člověčině?

„Myslím si, že head coach je o přirozeném respektu. Já teď dočetl knížku, která se mi strašně líbí, příběh Fergusona. To je lídr. Je to o tom přesvědčit hráče, že jste tam proto, abyste jim pomohl, aby podávali co nejlepší výkony. Protože nakonec jsou to hráči, kteří z vás udělají špičkového trenéra. Samozřejmě je to o přístupu: jak jim pomáháte nebo jaký vztah k nim máte. A já to mám postavené na naprosté korektnosti. Jsou pro mě rodina, strávím s nimi více času než s vlastními dětmi. Nemluvil bych o člověčině nebo o lidství, je to o citu. Mít schopnost přesvědčit a schopnost vést. To je to nejdůležitější a ten dar, který měl třeba Ivan Hlinka. Já jsem ho zažil. Bylo Nagano, ale hokej se samozřejmě vyvíjí. Je to pořád o tom jednoduším. Buď ho děláte dobře a vyhráváte, nebo ho děláte blbě a prohráváte.“

3

TŘI LIGOVÉ TITULY ZÍSKAL
V ČESKÉ NEJVYŠŠÍ SOUTĚŽI.
DVAKRÁT JAKO HRÁČ
VE VSETÍNĚ A SPARTĚ, JEDNOU
JAKO TRENÉR KOMETY BRNO.

↓ INZERCE

T-MOBILE
OLYMPIJSKÝ
BĚH

START
20/06/2018
PO CELÉ ČR

RŮZNÍ BĚŽCI, RŮZNÁ MÍSTA, JEDNA MYŠLENKA.

ČZECH
TEAM
OFICIÁLNÍ PARTNER
ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU
2013 - 2020

WWW.OLYMPIJSKYBEH.CZ

NEJEN HOKEJ. LIBORU ZÁBRANSKÉMU ENORMNĚ ZÁLEŽÍ NA TOM, ABY KOMETA BYLA CELOSPOLEČENSKÝM PŘÍKLADEM. A TAK LONI VYMYSLEL PROJEKT, PŘI NĚMŽ SE 22. PROSINCE VYPRAVIL Z BRNA DO PRAHY SPECIÁLNÍ VLAK S MODROBÍLOU LOKOMOTIVOU, PATNÁCTI VAGONY A 1120 CESTUJÍCÍMI, TRENÉR SPOLEČNĚ S FANOUŠKY PAK KRÁČEL NA ZÁPAS SE SPARTOU.

FOTO SPORT: BARBORA REICHOVÁ

„Děláte hokej celý život a vždycky se můžete splést, protože hraje roli tisíc věcí, které nemůžete uhlídat. Jako bývalý špičkový sportovec dobře víte, co to je stres, než vyjdete na tu plochu. Kdo nezažil, co se hráčům děje v hlavách, těžko to pochopí.“

Vy jste řekl větu: Úžasný je hokej v tom, že v něm nikdo nemá pravdu.

„Vezměte si třeba, dneska hrajeme proti Hradci. Pan Sýkora mě trénoval na Spartě, strašně si ho vážím. A vy v podstatě jenom odhadujete, s jakou taktikou na nás přijede. Samozřejmě dneska má každý video, rozbor posledních tří, čtyř zápasů, video kouče - a stejně je to o tom odhadu, a můžete se šeredně splést. Vezměte si, kolik různých tipů bylo před každou sezonou, kdo jak bude hrát, jak vysoko, jak Sparta nebo Kometa posílila. A pak najednou zjistíte, že je všechno jinak. Děláte hokej celý život a vždycky se můžete splést, protože hraje roli tisíc věcí, které nemůžete uhlídat. Jako bývalý špičkový sportovec dobře víte, co to je stres, než vyjdete na tu plochu. Kdo nezažil, co se hráčům děje v hlavách, těžko to pochopí.“

Teď jste řekl velmi důležitou větu: Kdo neví, co se hráčům děje v hlavě, nemůže to pochopit. Znamená to tedy, že vyluču-

jete působení externího psychologa nebo mentora?

„Když jsme se dohodli s Jardou Vlasákem, s tehdejšími znojenskými Orly, o převodu extraligové licence do Komety, byli jsme v podstatě, když to vidím zpětně, před neřešitelným úkolem. Měli jsme spojit dva týmy, znojenský a kometácký, které byly v uplynulé sezoně neúspěšné. Orli se tak tak vyhnuli baráži a my jsme se do ní zespodu nedokázali probojovat. Pak jsme si bohužel prošli očistcem. V listopadu bylo vidět, že je to hodně, hodně špatné. Tak jsme prostě řekli: Takhle to nejde, musíme nakoupit osm, devět hráčů. A tak jsme se před Vánocemi fotili znovu na plakát, jako na týmovou fotku, protože polovina hráčů byla pryč. Prostě jsem udělal tvrdé manažerské a ekonomické rozhodnutí, že se nakoupili hráči.“

A co ten psycholog?

„Nebojte, já dojdu i k tomu psychologovi. Mužstvo bylo tehdy v totálním rozkladu, a samozřejmě jsme

řešili, jestli máme angažovat týmového psychologa. Ti hráči vědí, co je špatně, co je naopak dobře, oni to poznají sami. Nakonec jsme přivedli zkušeného kondičního trenéra a začali jsme vodit do šatny handicapované děti, když se vyhrálo utkání. Ti kluci si najednou začali uvědomovat, že jsou horší věci na světě než prohrát zápas. To byla vůbec první krize.“

Takže žádný externí specialista na mentální stránku?

„Myslím si, že dneska už je v profi sportu tolik peněz, že hráči se musí o sebe postarat sami. Ať je to po kondiční stránce, nebo mají sami svého mentora, nebo si to probírají doma s tátou, manželkou. Dneska je to jejich povinnost. Přijít připravení, nechci říkat slovo mentálně, ale je to jejich věc, aby přišli rekneme připravení, odolní. To není úloha klubu, který profi hráče nadstandardně platí.“

Takový názor slyším poprvé, ale něco na tom je.

„A druhou krizi jsem tady zažil, když v roli trenéra skončil Lojza Hadamczik. To tak v hokeji bývá, že se mužstvu dlouhodobě nedaří, tak jsme si podali ruce a spolupráci ukončili. Samozřejmě jsme hned řešili, koho angažovat na pozici hlavního trenéra. A nakonec pan Medlík, šéf našeho sportovního úseku říká: Vždyť ty je znáš nejvíc, seš jim nejbliž, trénuješ celou dobu, tak je běž zvednout sám, určitě jim pomůžeš. Bohužel jsme prohrávali a atmosféra nebyla dobrá. A to teď nedávám za vinu ani hráčům, ani Lojzovi, ale prostě situace taková byla. Z krize jsme se dokázali dostat a zase jediným normálním lidským přístupem, aby si tým a hráči začali věřit. Zase jsme nepotřebovali psychologa. Nakonec jsme udělali předkolo play off, i když to vypadalo strašidelně. Pro nás to bylo obrovské vítězství. Myslím si, že v profi sportu je psychická připravenost privátní věc hráče. A psychické vyladění mužstva je už věc trenérů.“

Vidím to podobně. Kdo by chtěl mluvit do hokeje, do volejbalu, hráčům do duše, musí znát především tu hru. Když ji nezná, tak prostě vůbec neví.

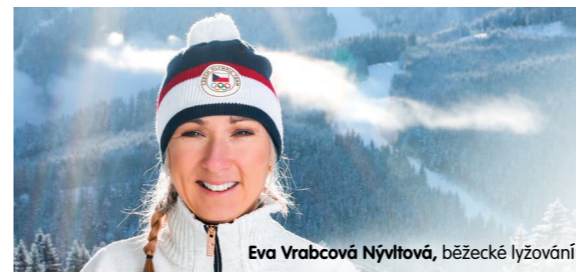
„Ano, je to povinnost toho lídra, head coache, aby tuto roli plnil. Mně se strašně líbí názory trenéra Fergusona. Nechci porovnávat fotbal a hokej, to jsou dva úplně jiné sporty, ale on říká: 'Pánbůh nám dal dvě oči, dvě uši, ale jenom jednu pusu. Dobře se dívat, pozorovat, dobře poslouchat a o to méně mluvit.' A to se mi strašně líbí. Někdy je potřeba i zakřičet, zvláště v hokeji, kde je spousta obrovských emocí a stresu. Ale nakonec je to jednoduché. Vnímat, dokázat se vcítit do hráčů, a přitom vůbec nechci říct, že kdo nehrál špičkový hokej, nemůže být špičkový coach. I špičkoví hráči budou tolerovat toho, který toho jako hráč tolik nedokázal, když bude vůdce. Ještě když jsem zmínil toho Keenana, že kolikrát třeba jenom pozoroval tréninky, málo mluvil. Ale když něco řekl, bylo to jasné, stručné. A cítil jsem, jak to obrovsky působilo i na hvězdy jako Brett Hull, Chris Pronger, Grant Fuhr v bráně, Al MacInnis a další. Nikdo si prostě nedovolil, aby ho neposlechl. Naopak jsem bohužel zažil i trenéry, kteří to s námi neuměli a vyžívali se v dlouhém vykecávání. A zase se zmíním o Fergusonovi. Říká, že hráči, a obzvláště mladí, nejsou schopni videa sledovat déle než sedm, osm minut. Když nám někdo pouštěl čtyřicetiminutový rozbor zápasu, a po pěti, šesti minutách tam nebylo jasné sdělení, drtivá většina hráčů přestane vnímat a reagovat.“

2

POUHÉ DVĚ PORÁŽKY (V SEMIFINÁLE S MOUNTFIELD) UTRPĚLA KOMETA POD JEHO TRENÉRSKÝM VEDENÍM V LOŇSKÉM ZLATÉM PLAY OFF. SPARTU A VE FINÁLE LIBEREC SMETLO BRNO V SÉRIÍCH 4:0.

„FERGUSON ŘÍKÁ: PÁNBUH NÁM DAL DVĚ OČI, DVĚ UŠI, ALE JENOM JEDNU PUSU. DOBRĚ SE DÍVAT, POZOROVAT, DOBRĚ POSLouchAT A O TO MĚNĚ MLUVIT: A TO SE MI STRAŠNĚ LÍBÍ.“

↓ INZERCE

Eva Vrabcová Nývítová, běžecké lyžování

PODPORUJEME VÁS
NA CESTĚ
KE HVĚZDÁM!

MALL.CZ

OFICIÁLNÍ PARTNER
ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU
2017 - 2020

FOTO SPORT: BARBORA RECHOVÁ

Když budete mít kluka v mladém věku, kdy se to rozhoduje, umíte říct: Tohle je obránce, tohle je útočník?

„Řeknu vám jeden případ. Teď na MS do 20 let byl v obraně náš odchovanec Filip Král, kterého jsem trénoval od jeho třetí třídy. Celou dobu jsem ho vedl a od začátku jsem ho viděl na postu obránce. Zhruba v půlce sezony za mnou přišli rodiče s tím, že Filip pořád mluví jenom o tom, že by chtěl hrát jen v útoku. Promluvil jsem si s ním, vysvětlil mu, jak to vidím, při pár utkáních jsem ho nechal hrát v útoku. A dnes? Je to nadstandardní celoplošný obránce a já odhaduju, že i s velkou budoucností. Koneckonců by měl být relativně vysoko na červnovém draftu NHL.“

Říkáte, že nemáte rád termín „moderní hokej“. Ale rychlejší přeci je. Je to jiný hokej?

„Tohle nemám rád ve spojení, když někdo říká: Ten klub hraje moderní hokej a jiný klub ho nehraje. Hokej se vyvíjí a vyvíjí se přirozeně. A vždycky je to o tom, jak tým poskládáte. Jak jsou hráči schopni jít za ideou trenéra a plnit pokyny. Ale nemůže někdo říct, že třeba fotbalová Sparta hraje moderní fotbal a Zbrojovka hraje fotbal 70. let. Takhle to přece není. Všechno se zrychluje a je přirozené, že všechny kluby na to reagují. Dneska se trénuje už u mládeže úplně jinak, než se trénovalo před 20 lety. Když nás honili po hale s činkama nebo se běhaly čtyřstovky.“

Vyprávějte mi trochu o kanadských trenérech. V čem jsou jiní, v čem je prostředí jiné?

„To je celkově jiný svět. Můžu posoudit jeden klub, St. Louis, kde jsem odehrál 40 utkání a tuším přes 100 zápasů na farmě. I hokej na farmě je úplně jiný, protože to je boj o fleky, o holý život. V NHL, kde už hráči mají jednocestné smlouvy a nějaké vybudované postavení, je přístup k těmto hvězdám, nebo řekněme nadprůměrným hráčům, jiný než k mladým. Zažil jsem situaci, když jsme nehráli dobře a prohráli 1:5. Mike Keenan, který nikdy ráno nechodil na rozbruslení, do tréninkové haly vešel poslední a nařídil asistentům, ať posbírají puky a vyhodí je pryč. Všechny nás postavil na brankovou čáru a nechal nás jezdit 7 minut v kuse bazény. To mají hokejisti nejmíň rádi. Přejet hřiště, zabrzdit a zase zpátky. Říkal jsem si: Kriste pane, máme večer zápas, co tam budeme dělat? Takže on po sedmi minutách zapískal a řekl: Vy rozhodnete dneska večer, jestli zítra budete jezdit déle, nebo ne. A my jsme vyhráli 4:1 i po tom lak-tátu, co nám ráno dal. Ale prostě se vyhrálo. Nebo na farmě jsme jednou prohráli hloupě zápas. Přijeli jsme ve tři hodiny ráno. Trenéři se rozhodovali, jestli ještě ve čtyři budeme jezdit hodinu bazény, nebo ne.“

Jak to dopadlo?

„Nakonec nás svolal na ráno na 8 a nechal nás jezdit přesně 47 minut v kuse. I přesto, že nám naordinovali šedesát minut. A proč jsme skončili v 47. minutě? Protože jsem rozsekal hokejku o branku. Zaprvé proto, že jsme prohráli. A zadruhé, že toto musím absolvovat. No a trenér to po mém výstupu přerušil a říká: Že se z vás nejdřív naštve Evropan, to jsem nečekal. Já jsem od vás čekal reakci, že máte

↑
TRENÉR ZÁBRANSKÝ. „POVAŽUJI ZA DŮLEŽITÉ, ABY MI KLUCI VĚŘILI, ŽE KDYŽ NĚCO ŘEKNU, TAK TO PLATÍ,“ ŘÍKÁ.

„VŽDYCKY JE TO O TOM, JAK TÝM POSKLÁDÁTE. NEMŮŽE NĚKDO ŘÍCT, ŽE TŘEBA FOTBALOVÁ SPARTA HRAJE MODERNÍ FOTBAL A ZBROJOVKA HRAJE FOTBAL 70. LET. TAKHLE TO PŘECE NĚNÍ.“

◀ CESTA ZA OBHAJBOU STARTUJE. KOMETA SI V PŘEDSTIHU ZAJISTILA ÚČAST V LETOŠNÍM PLAY OFF, V DOBĚ UZÁVĚRKY COACHE MOHLA SKONČIT TŘETÍ AŽ PÁTÁ. KAŽDOPÁDNĚ BY SE JÍ KAŽDÝ SOUPEŘ NEJRADŠÍ VYHNUL.

„Možná umím poskládat tým, možná úseky tréninků. To ale ukáže čas. Teď je brzy.“

emoce, protože včera při zápase jste žádné neměli, a proto jste prohráli!“

V čem jsou lidé kolem hokeje v Kanadě jiní?
„Jsou precizní na detaily. Když jsem poprvé viděl videostřížnu v St. Louis, to bylo jak v televizním studiu. Tolik monitorů, dva lidi okolo toho. Hrozně dbají na detaily.“

Individuální detaily?

„Jednoduché činnosti ve hře. Jestliže je hráč nebude dělat dobře, nemůžete zápas nikdy vyhrát. Jestliže hráč nebude například volit naprosto jednoduchý přechod přes modrou čáru a bude tam ztrácet kotouče, dává soupeři výhodu. Protože okamžitě dojde k přečíslení a soupeř vás může potrestat. Jednoduchých principů je samozřejmě daleko víc a ty platí všude po celém hokejovém světě, nejen v NHL.“

Když bychom uspořádali nějaký větší mítink, že bychom vzali pár lidí z branže, byl byste ochoten na to téma se veřejně bavit?

„To asi ne. Vezměte si například už jenom to, že bychom se my dva potkali a udělali tento rozhovor, trvalo to přes měsíc. Hrozně nerad bych se dostal do role, že budu pronášet nějaká moudra. To může ten, kdo má ve sportu odtrénovaných dvacet let.“

Jak to bylo vlastně s vaším ukončením hráčské kariéry?

„S hokejem jsem skončil ve 30 letech v Pardubicích, kdy jsem hrál play off s horečkama a sedlo mi to na srdce. Verdikt lékařů byl jednoznačný: okamžitě skončit s profesionálním hokejem.“

Kdy jste naposledy plakal?

„No, to vám ani nevím.“

Kdy má chlap právo plakat?

„Myslím si, že je to každého věc. Pro mě bylo hodně emotivní, když jsme přebírali pohár. Leoš Čermák, kapitán, přišel za mnou a říká: Libore, půjdeme to zvednutí od nejstarších. A já říkám: Ale jo, vydrželi jste to, jasný. Leoš se pak s Martinem Eratem rozhodli pro změnu, postrčili mě dopředu a řekli: Libore, běž, ty budeš první. To bylo pro mě hrozně emotivní. Ale že bych brečel, to ne. Zamávalo to se mnou hodně, na chvíli jsem odběhl do šatny. Ale já jsem taková povaha, že dost věcí na sobě nedávám znát.“

Máte pověst introverta. Je to proto, že takový jste, nebo se trochu chráníte před světem?

„Chci si chránit soukromí. Nechci nějakou popularitu. Hrozně nerad jsem vidět. Je paradox, že když jsem na střídačce Komety, ty dvě věci se neslučují. Radši méně mluvím, a když už, tak ať to stojí za to.“

Při čem odpočíváte?

„Jsem sice vášnivý rybář, ale dneska je ta rybařina hodně o... Dříve se říkalo o trpělivosti, ale dneska je to hodně o technice.“

Rybě je snad jedno, jaký je prut, ne?

„Prut ano, ale rybě není jedno, jaká je návnada. Nejvíce si odpočinu, když jdu se psy ven. Na dvě, tři hodiny. V podstatě se projdu deset až dvanáct kilometrů. A teď je to ideální, protože nikde nikdo není, žádní cyklisti, běžci. U toho já si nejvíce vyčistím hlavu. Samozřejmě o hokeji pořád přemýšlím, a když jsem s těmi psy, sám někde u řeky... To na mě působí nejlépe.“

Máte čas si jít zasportovat?

„Jsem hrozně limitovaný, abych nepřekračoval určitou tepovou frekvenci. Takže dlouhé vycházky, delší výklus, to ano, to absolvuji. A když už jdu do posilovny, tak jediné na stacionární kolo, abych si mohl ohlídat tep.“

Jakou máte lidskou přednost a slabinu z hlediska trenériny?

„Z hlediska trenériny? Nevím, jestli je to slabina, ale to, že se pořád cítím jako hráč. Ale nevím, jestli je to slabina, nebo naopak výhoda.“

Je to slabina. Alespoň u mě to slabina byla.

„Ještě jsem se nedostal do fáze, že bych se od toho dokázal odpoutat. A jestli nějakou přednost? Možná umím poskládat tým, možná úseky tréninků. To ale ukáže čas. Teď by bylo strašně brzy, abych já sám sebe hodnotil v pozici... Dva a půl roku z pozice head coache u týmu dospělých je strašně krátká doba. Je to dlouhá doba na to, abych se pořád učil, a strašně krátká na to si udělat obrázek, v čem máte rezervy, co máte zlepšit a tak... Vždycky jsem říkal, když jsem trénoval děti, že je něco učím, ale ony o to více dávaly mně. Učily mě. A u dospělých? Považují za důležité, aby mi kluci věřili, že když něco řeknu, tak to platí. A samozřejmě pak musí přijmout i tu, řekněme, horší část, když se jim nedaří. Tak, aby

↓ INZERCE

ŠKODA

GENERÁLNÍ PARTNER
ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU
1992 - 2018

ČESKÉ OLYMPIONIKY
POHÁNÍME KE SPORTOVNÍM ÚSPĚCHŮM
UŽ 25 LET

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

➤
BOSS A JEHO
PRODLOUŽENÁ
RUKA MARTIN
ERAT, KAPITÁN
OLYMPIJSKÉHO
VÝBĚRU
Z PCHJONGČCHANGU.

FOTO SPORT: JAROSLAV LEGNER

přijali, co se jim vytýká, proč třeba nejsou v sestavě. Ale musím zaklepat, zatím to funguje.“

Co schází českým trenérům?

„Hlavně vám to řeknu takhle: Nám schází čeští trenéři! Ne, co jim schází! My je nemáme. Sice jsme schopni zaplnit auly, jsme schopni zaplnit kurzy a já nevím co, ale když vyčlením x milionů korun na výplaty na mzdy trenérů mládeže, tak mám obrovský problém sehnat kvalitní trenéry. Asi neumíme přesvědčit víc hráčů, kteří končí kariéru, aby zůstali u hokeje a trénovali mládež. Aby nehledali práci jinde. A je to zase jenom o tom, že musíte těm trenérům nebo bývalým hráčům vytvořit podmínky. Já sám jsem od 16 let hrál za chlapy. Pak následovala vojna, dva roky v Českých Budějovicích a odchod do NHL. Takže jsem nestihl ani dodělat maturitu. Před pár lety jsem si řekl, že si dodělám trenérskou licenci A, a samozřejmě mi k tomu chyběla maturita.“

Takže?

„Takže tři a půl roku jsem chodil do školy, každou sobotu, a před třemi lety jsem odmaturoval. Ale na to, abych ve svém postavení a časovém presu šel teď studovat licenci A, chodil x let na fakultu... To bych dostudoval v nějakých 45 letech. Stálo by mě to hromadu peněz a úsilí, ale nevím, co by mně to na druhou stranu mělo přinést. Takže jsem se rozhodl v žádném dalším studiu

nepokračovat. Nedovedu si představit, že bych seděl v lavici s někým, kdo neví, co je hokej. Kdo do něj nedal ani korunu, nebo ho nehrál. To není kritika, to je konstatování. Takže po své osobní zkušenosti, kterou jsem teď popsal, tvrdím, že trenérů je strašně málo. Pokud hráč hraje první ligu, například od 16 let a skončí v 37, a bohužel nemá maturitu. Takže, co se stane? Rozhodne se investovat spoustu peněz do zletého studia, aby mohl trénovat děti? Nebo půjde do práce, aby uživil rodinu? Myslím si, že drtivá většina zvolí druhou variantu, ale tím se pro něj stane hokej logicky pouze okrajovou záležitostí.“

To je jasné, že to je blbost.

„Já zastávám názor, že bychom se spíše měli zaměřit na to, jak udržet bývalé hráče v procesu. Je jedno, jestli hráli první ligu, extraligu, ale zažili mnoho trenérů, hodně porážek, hodně vítězství. A toto je něco, co se nikdy ve školní lavici nenaučí. To je přeci přirozené.“

Co byste vzkázal českým trenérům? Všem. I mimo hokej.

„V první řadě, jestli se bavíme o profi, aby trénovali mančafy, které mají špičkové hráče a nemají problémy s financemi. Protože u profi sportu jsou finance alfa a omega všeho. A co se týče mládeže, aby svoji činnost brali jako poslání, protože to poslání je obětovat se ve prospěch dětí.“

1996

V TOMTO ROCE BYL VYHLÁŠEN
NEJLEPŠÍM OBRÁNCEM EXTRALIGY.